

Δάσκαλος του Νέρωνα, ο Σενέκας χρησιμοποιούσε γυάλινη σφαίρα ή γυάλινο ποτήρι με νερό, για να μπορεί να «διαβάζει» μικρά γράμματα. Κι ο αυτοκράτορας μαθητής του, παρακολουθούσε τις μονομαχίες στις ρωμαϊκές αρένες, βλέποντας τους αντιπάλους μέσα από ένα σμαράγδι που έπαιζε ρόλο διορθωτικού φακού. Δάσκαλος και μαθητής είναι οι αρχαιότεροι γνωστοί σε μας, που ήδη από τον Α' μ.Χ. αιώνα χρησιμοποίησαν «γυαλιά όρασης». Ακολούθησαν, τον Θ' αιώνα, οι αραβικές «πέτρες ανάγνωσης»: μεγεθυντικοί φακοί από πολύ διαφανές γυαλί. Η χρήση τους περιγράφεται σε εγχειρίδιο οπτικής που γνωστοποιήθηκε στα 1021. Η μετάφρασή του στα λατινικά, τον επόμενο αιώνα, έπαιξε ρόλο καθοριστικό για την εφεύρεση (ΙΒ' αιώνας) των διορθωτικών γυαλιών όρασης, στην Ιταλία.

Τον ίδιο καιρό, οι Κινέζοι ανακάλυπταν τα γυαλιά ηλίου: Επίπεδα γυαλιά από χαλαζία που «έβαφαν» με κάπνα. «Για να προστατεύονται από το εκτυφλωτικό φως του ήλιου», κατά μια εκδοχή. «Τα φορούσαν οι δικαστές για να μην καταλαβαίνουν τις εκφράσεις τους οι μάρτυρες κατά την ακροαματική διαδικασία», κατ' άλλους.

Σύμφωνα με Δομινικανούς μοναχούς, πρώτος που κατασκεύασε διορθωτικά γυαλιά ήταν ο δικός τους Fra da Alessandro Spina της Πίζας (1289) αλλά κράτησε μυστική την ανακάλυψή του. Αυτός όμως που σίγουρα χρησιμοποιούσε δικής του έμπνευσης (1784) γυαλιά διορθωτικά και μάλιστα διπλοεστιακά (μυωπίας και πρεσβυωπίας ταυτόχρονα) ήταν ο Αμερικανός διπλωμάτης και μέγας επιστήμονας, Βενιαμίν Φραγκλίνος, που θεωρείται και ο εφευρέτης των σύγχρονων γυαλιών.

Από την ώρα που έγιναν κοινό κτήμα όσων τα είχαν ανάγκη, ξεκίνησε και η μόδα του σκελετού τους. Πρώτα ήταν τα γυαλιά που ο κάτοχός τους τα κρατούσε στο χέρι και έβλεπε μέσα από αυτά. Ακολούθησαν τα μονόκλ και εκείνα των οποίων ο σκελετός «καρφιτσωνόταν» (τον σφήνωναν) πάνω στη μύτη. Κι ακολούθησαν αυτοί που στερεώνονται στη μύτη και διαθέτουν βραχίονες που τους συγκρατούν πίσω από τα αφτιά. Σε απίθανη ποικιλία σχημάτων και χρωμάτων.

(Εθνος της Κυριακής, 30.5.2010) (τελευταία επεξεργασία, 21.10.2010)